



גליון ס' 1080

30 שנה לצאת העלון

# "שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

פרשת ראה - א' ר"ח אלול ל' מנחם-אב תשפ"ב - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

## הוראות למעשה על פי השל"ה הקדוש

### הוראה למעשה

**ה** אדם צריך להיזהר שלא להלעיט את גופו במעדנים וכמו שכתבו בתוספות במסכת כתובות דף ק"ד ע"א בשם המדרש: "עד שאדם מתפלל שיכנסו דברי תורה לתוך גופו, יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו".

על יסוד דברי תוספות, ניתן להבין את מה שאמר דוד המלך ע"ה: "ותורתך בתוך מעי", כי לכאורה היה צריך לומר "ותורתך בתוך לבי" וכמו שכתוב: "פתח לבי בתורתך", מה הוא איפוא הקשר לבני מעיים עם התורה.

ואולם לפי הדברים הנ"ל מובן, שכניסת דברי התורה לגופו של האדם תלויה באם הוא אוכל לשם שמים או לשם תאוה. ואם האכילה היא לשם שמים, או אז אפילו הוא אוכל בשרא שמינא דתורא ושותרה יין מבושם להרחיב דעתו לה' ולתורתו, או בשביל לקיים מצות עונג שבת ויו"ט, נתברר חיות הבשר והיין, ועולה לה' כעולה וכקרבן. אך מי שהוא כזולל בשר וסובאי יין למלאת תאוות גופו ונפשו הבהמית, יורד חיות הבשר והיין ברע גמור עד אשר ישוב האדם וכו', ולכן צריך הגוף לחיבוט

הקבר לנקותו ולעפרו מטומאתו שקיבל בהנאת עולם הזה ותענוגיו, אלא א"כ מי שלא נהנה מעוה"ז כל ימיו כרבינו הקדוש. (תניא קדישא פרק ח' ט')

**המקור בפרשה:** שמור ושמעת (דברים יב, כח). פרש"י. שמור זו משנה, שאדם צריך לשמרם בבטןך שלא ישכח, כענין משלי כי נעים כי תשמרם בבטןך. שמירת התורה תלוי בשמירת הבטן וז"ל אור החיים הקדוש (ויקרא י"ח ב') שמעתי בשם הרב הקדוש מהר"י לוריא זצוק"ל כי לפעמים יתהפך האדם וישתנה מרע לטוב בטבעו ובמזגו ולא ידע מאיזה סיבה והוא עצמו יתמה איך נהפך בדעתו ואמר כי זה יסובב לצד שלפעמים יאכל אדם מאכל וכו' והוא אומרם לעשות רצונך אלקי חפצתי וזה היה לו להיות ותורתך בתוך מעי.

### הוראה למעשה

**האדם צריך לדעת שכשהוא נותן צדקה לא משלו הוא נותן אלא ממתנת ידו הרחבה של הקב"ה.**

**המקור בפרשה:** הוא מהפסוק "איש כ-מתנת

ידו כ-ברכת ה' אלהיך אשר נתן לך" (דברים טז, יז). צריך להבין מדוע נכתבו אלו הכפ"ץ בפסוק הזה. וההסבר הוא, שאל יחשוב האדם כשהוא מפזר ונותן צדקה, שהוא נותן ממתנת ידו ממש, כי אם משל הקב"ה הוא שהזמין לו ממון זה, וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום: "כי ממך הכל ומיידך נתנו לך". וזהו הפירוש - כ-מתנת ידו ולא מתנת ידו ממש. והפסוק "כברכת ה' אלקיך"

בא לומר ולהזהיר גם כן להיפך, היינו שאל תחשוב שברכת ה' אלהיך היא כפשוטה - נותן ומשפיע. זה אינו, כי אין הקב"ה נותן ברכה אלא למי שמתעורר מלמטה, וברכת ה' אלקיך באה מברכת האדם, וכמו שכתוב: "פתוח תפתח" היינו, אם אתה למטה תפתח ידך לעניים, אז הקב"ה פותח גם כן. וכן "נתן נתן". וזהו כ-ברכת ה' ולא ברכת ה', כי ברכת ה' באה מברכתך. ודברים אלו ישים האדם אל לבו כשמפזר ונותן, שאינו נותן את שלו, רק שהופקד בידו מהקב"ה. ויחשוב גם כן שלא יושפע מלמעלה עד שיתעורר מלמטה, על כן צריך להתעורר במצוה זו.

## נקי הדעת שברוך שמים

### החכם שצפה את מכת השלג

חכם שלום כהן נשא דברים בעצרת ההפגנה הזאת ובתוך כדי דבריו זעק מקירות ליבו שבורא עולם ישתק את הארץ בסופת שלגים בשל גזירת הגיוס של בחורי הישיבות. ואכן כך כאמור קרה תקופה קצרה לאחר מכן.

השבוע רבבות יהודים ליוו את חכם שלום כהן זצ"ל למנוחת עולמים עד שבקרוב ממש יבוא משיח צדקנו ויקוים המאמר "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם.

ויהי רצון שכעת במתיבתא של רקיע יעתיר, יתפלל ויתחנן חכם שלום כהן לפני כסא הכבוד שתתבטל גזירת הגיוס בפרט וכל שאר הגזירות המרחפות מעל עמינו.



נשיא מועצת חכמי התורה

ראש ישיבת "פורת יוסף" הגאון הגדול חכם שלום כהן זצ"ל

מעלה. היה זה בעת העצרת הגדולה שמחתה כנגד גזירת גיוס בחורי הישיבות.

**ז**ה קרה בערב עשרה בטבת תשע"ד. שלג כבד החל לרדת על הרי ירושלים ובמרכז הארץ. כותרות העיתונים הכריזו באותיות "קידוש לבנה" שתשעים ושלוש שנים לא ירד שלג רב כל כך ובתאריך מוקדם שזכה בחורף. ירושלים שותקה לחלוטין. אנשים נתקעו במכוניותיהם למשך שעות ארוכות ללא מזון ושתייה כוחות ההצלה עבדו סביב השעון בכדי לנסות ולחלץ את התקועים. סכנה נשקפה לחיי רבים, השלטון שידר מצוקה וחוסר אונים.

מה שרבים לא ידעו באותה העת שאת מכת השלג הזאת צפה תקופה קצרה לפני כן ראש ישיבת "פורת יוסף" הגאון הגדול חכם שלום כהן זצ"ל אשר השבוע התבקש לישיבה של

לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

שמור ושמעת (יב, כח)

פירש רש"י: שמור זו משנה, שאתה צריך לשומרם בבטןך שלא תשכח, כענין שנאמר (משלי כב, יח) כי נעים כי תשמרם בבטןך, עד כאן לשונו.

דיוק הלשון שמירת התורה בבטן, אפשר לפרש על דרך שמובא במדרש (הובא בתוספות כתובות קד, א) וזה לשונם: "עד שאדם מתפלל שיכנס תורה לתוך גופו, יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו", עד כאן לשונם. שאם יתענג במעדנים החומריים, יפעל עליו התגשמות, ולא יתענג בלמוד התורה.

וזהו "כי תשמרם בבטןך", כי שמירת התורה תלוי בזה, כנ"ל.

ובזה אפשר גם לפרש מה שנאמר (תהלים מ, ט) "ותורתך בתוך מעי", שלימוד התורה תלוי במה שמכניס אדם בתוך מעיו.

כי פתוח תפתח את ידך לו (טו, ח)

טעם שנהגו להתפלל בעת נתינת צדקה "אלקא דמאיר ענני".

מובא במסכת בבא בתרא (י, א): "שאל טורנוסורפוס הרשע את רבי עקיבא, אם אלקיכם אוהב עניים מפני מה אינו מפרנסם, אמשול לך משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שכעס על עבדו וחבשו בבית האסורין וציווהו עליו שלא להאכילו ושלא להשקותו, והלך אדם אחד והאכילו והשקהו, כששמע המלך לא כועס עליו? אמר לו רבי עקיבא אמשול לך משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שכעס על בנו וחבשו בבית האסורין וצוהו עליו שלא להאכילו ושלא להשקותו, והלך אדם אחד והאכילו והשקהו, כששמע המלך לא דורון משגר לו? עד כאן.

ועיין במהרש"א שם: "שהמין סבר שמצוות צדקה נוהגת רק כשישראל על אדמתו, אבל כשישראל במאסר הגלות, נמשלו לעבד החבוש בבית האסורים. ועל זה השיב לו רבי עקיבא, שאף על פי שכעס עליהם נמשלו לבנים", עד כאן לשונו.

והנה במסכת קדושין (לו, א) מובא מאמרו של רבי מאיר שאמר כך בפירוש: "בנים אתם לה' אלקיכם, רבי מאיר אומר, בין בזמן שאתם נוהגים מנהג בנים, ובין בזמן שאין אתם נוהגין מנהג בנים, אתם קרוים בנים.

ולזה אנו מתפללים "אלקא דמאיר ענני" בפרט לפני נתינת צדקה, להמליץ בזה כי תמיד אנו

נקראים בנים, ואם כן הצדקה לא זו בלבד שמוותרת לנו אלא אף חובה וזכות הגורמת נחת רוח לפני הקדוש ברוך הוא.

שבת

טעם על חדושי תורה בשבת

בספר "יסוד ושורש העבודה" (שער השמיני פרק יב) מביא בשם הזוהר הקדוש (חלק ג קעג, א) שיש לחדש חידושי תורה בכל שבת. וכותב היסוד ושורש העבודה: "ובודאי הקדוש ברוך הוא אינו בא בטרוניא עם בריותיו לחדש דוקא חידוש נפלא מאד, אלא לפי שכלו יהולל איש, הן לברר איזה דינא דגמרא לפי האמת על פי פירוש תוספת ומפרשים, או לחדש פירוש אמיתי בפסוק של תורה נביאים וכתובים. גם נראה לי ברור אם ביום שבת קדש מחדש בשכלו איזה הנהגה טובה, כתורה יחשב".

ויש ליתן טעם על ענין חידושי תורה בשבת, על פי השכל פשוט, כי הכל מודים שבשבת ניתנה תורה (שבת פו, ב), אם כן בכל שבת ישנו ענין של מתן תורה, בשביל זה צריכים לחדש בכל שבת חדושי תורה.

עוד טעם יש לומר, על פי מה שאמרו במסכת שבת (פח, א): "בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע באו מלאכי השרת וקשרו לכל אחד מישראל שני כתרים אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע, וכיוון שחטאו ישראל ירדו מלאכי חבלה ופרקום. וכולן זכה משה ונטלן", ומובא בשם האר"י ז"ל שבכל שבת מחזיר משה לישראל אותן הכתרים שנטלן.

אם כן, מבואר שבשבת מתעטרים ישראל בכתרים שקבלו בשעה שאמרו נעשה ונשמע, הרי מובן השייכות של חדושי תורה בשבת.

עוד אפשר לומר, על פי מה שפירש בספר "ישמח משה" ("שיח ספונים", על התפילה) על מה שאומרים "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית", כי הקדוש ברוך הוא שמחדש בכל יום מעשה בראשית, הוא על ידי שאנו מוסיפין כוח בתורה. והינו המחדש "בטובו", כי אין טוב אלא תורה.

וכיון דהשבת מינה מתברכין כולהו יומין כמובא בזוהר הקדוש (ח"ב פח, א), ובפרט לפי המבואר ב"אור החיים הקדוש" (בראשית ב, ג), "שבאמצעותו (של שבת) מתקיים העולם כו', הראית לדעת כי הוא המקיים העולם", עיין שם באריכות. וכיוון שכן, מובן שצריכים לחדש חידושי תורה בשבת, שעל ידי זה בא התחדשות העולם.

בסיעתא דשמיא

מחידושי העורך שליט"א



## שאלות קצרות ותשובות בצידי:

1. מה הקשר בין סוף הפרשה הקודמת לתחילת פרשתנו?

**תשובה:** הפרשה הקודמת מסתיימת בפסוק שמבטיח ש"איש לא יתייצב בפניכם חתכם ומוראכם יתן ה' אלוקים על פני כל הארץ אשר תדרכו בה" ... הבטחה טובה זו טומנת בחובה סוג של חשש שכשעם ישראל ישמע זאת, הם יכנסו לשאננות ויחשבו שאין להם צורך לפעול פעולות מיוחדות על מנת להכנס לארץ ישראל כי כאמור מובטח להם שפחדם ומוראם יפלו על כל תושבי הארץ. בשל כך באה תחילת פרשתנו ואומרת: ההבטחה שקיבלתם מותנית בכך ש"ראה אנוכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה" היינו רק כשנלך בדרך התורה שהיא הברכה, נזכה לקיומה של אותה ההבטחה.

2. מה הקשר בית תחילת פרשתנו לסופה?

**תשובה:** פרשתנו פותחת בענין הברכה והקללה. מובן מאליו שכולם מבקשים לקבל את הברכה ולהנצל מהקללה. השאלה היא מה עלינו לעשות בכדי להשיג זאת? התשובה לכך טמונה בפסוק האחרון של פרשתנו (וזהו גם הקשר בין תחילת הפרשה לסופה): "איש כמתנת ידו" היינו שעל ידי הצדקה שיתן כל אחד כמתנת ידו יזכה לברכה ולא לקללה.

3. לפי הכלל הידוע שאין חותמים בדבר רע, צריך להבין מדוע הפסוק מסיים בקללה ("ראה אנוכי נותן לפניכם ברכה וקללה")?

**תשובה:** אילו היה כתוב קודם קללה, היינו מבינים שמשנה נותן את הקללה. ומכיון שמשנה הוא אוהבם של עם ישראל, הוא לא יכול לתת קללה לישראל, לכן אומר הפסוק: "ראה אוכי נותן לפניכם ברכה." כלומר שמשנה יכול לתת רק ברכה, והקללה תבוא (חלילה) מאליה אם לא נשמע אל מצוות ה'.

4. מדוע הפסוק פותח את פרשתנו בלשון יחיד - "ראה" וממשיך בלשון רבים - "לפניכם"? (עיין בבעל הטורים)

**תשובה:** בורא העולם רוצה לרמז לנו בשינוי הלשון בין יחיד לרבים עד כמה אנו חשובים בעיניו בכך שכל יהודי פרטי המרומז במילה "ראה", הוא כמו ציבור המרומז במילה "לפניכם".

5. מדוע הברכה ניתנה כנגד הר גריזים והקללה כנגד הר עיבל?

**תשובה:** ניתן לומר שראשי התיבות של המילה "גריזים" הן: "גומלי רשים (עניים), זריזים יקיימו מצוות" ואילו ראשי התיבות של המילה "עיבל" הם: "עצלנים יגרמו ביטול לימוד". בשל כך הברכה ניתנה כנגד הר גריזים המרמז על נתינת צדקה לעניים וקיום המצוות בזריזות ואילו הקללה כנגד הר עיבל המרמז על העצלנים שגורמים לביטול לימוד תורה.

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל - נפטרה ב' ניסן תשע"ג לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים - מרת יהודית רובינשטיין ז"ל - נפטרה ב' ניסן תשע"ג

פרק המישי

משנה ג.

**עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו, ועמד בכלם, להודיע כמה חבתו של אברהם אבינו.**

פירוש מה שאמר ועמד בכלם, יש לפרש על פי מה וכמו שכתב אדמו"ר בעל הצמח צדק בספרו "דרך מצותיך" (בד"ה אחרי, קפ"ה ב'), שתכלית הנסיון הוא בשביל המנסה, שיתעלה על ידי שיעמוד בנסיון במדרגה שלא בערך למה שהגיע לפני הנסיון. וכמבואר עוד שם, שהכונה בירידת הנשמה לתוך הגוף היא בשביל הנסיונות שבאין להאדם, שעל ידי זה הוא ירידה לצורך עליה. וכמו כן אברהם אבינו, שנתנסה בעשרה הנסיונות

אפשר לומר בהקדים מה שפירש רש"י (שמות י' כ"ב): "שהיו בישראל באותו דור רשעים ולא היו רוצים לצאת, ומתו בשלשה ימי אפילה".

לפי זה ניחא, שהרשעים, שלא היו רוצים לצאת ממצרים ערוות הארץ, אם כן מצד הדין לא היו כדאין להמלט מן המכות. וכמו שמצינו אצל לוט שאמר לו המלאך אל תביט אחריך (בראשית י"ט ז'), ופרש"י: "אתה הרשעת עמהם, ובזכות אברהם אתה ניצול, אינך כדאי לראות בפורענותם ואתה ניצול".

והטעם שנעשו להם נסים, כדי שלא יאמרו מצריים כל אנפין שוין, ואף הן לוקין כמונו, ויהיה חילול שם שמים חס וחלילה.

בכל מיני נסיונות, הגיע לשלמות ותכלית הכוונה של ירידת נשמתו בעולם הזה. וזהו מה שכתוב "עמד" בכלם, שעל ידי כל הנסיונות היתה לו עמידה וקיום.

משנה ד.

**עשרה נסים נעשו לאבותינו במצרים ועשרה על הים.**

פירש הרב רבי עובדיה ברטנורא: "שנצולו מעשר מכות, וכולם היו במצרים ולא בישראל".

לכאורה אינו מובן, הלוא את המכות הביא הקדוש ברוך הוא על המצרים על שמררו חיי אבותינו, ומדוע זה שישראל ניצלו מהמכות קורא התנא "נסים"?

"אחרי מות קדושים" - חלק שלישי

ראש הקהל הועמד מתחת לחבל התלייה וכומר ישיש ושפתיו נוטפות נופת צופים מעושה החל מציעים לו חנינה על מעשהו הנאלח אם יכריז שעוזב הוא את דת עמו ויהיה לנוצרי טוב, דבק בדתם אותה כביכול חילל.

ראש הקהל רקק בתיעוב לשמע הרעיון. "גם אם תפשיטו את עורי מעליי ועודי חי, לא אשקר באמונתי לרגע. ה' הוא האלוקים" הכריז ועיניו דומעות בהתרגשות על הזכות לקדש את השם הנכבד והנורא.

עתה הגיע שלב בו עשו הכמרים את אשר לא חפצו בו. "היש לך בקשה אחרונה, יהודי?" שאלו בלא חשק. לא הייתה ברירה בידם. בקשה אחרונה לנידון למוות הייתה לדעתם מחוקות השמיים והארץ ואוי למי שמדלג עליה. יהיה חטאו של הנידון אשר יאה.

"יש לי בקשה האחרונה" עמד ראש הקהל בגוו זקוף והשיב "הדקו בבקשה את כיפתי לראשי, שלא תיפול מעליי בעת מותי, שאמות עם קבלת עול מלכות שמיים..."

והם קיימו את דברו.

אמרו עימו את הווידוי. הכמרים התליינים ביקשו לזרז את התפילה. צימאון הדם ואכזריותם של אנשי 'דת החמלה' הנוצריים התגברו מרגע לרגע וכבר לא יכלו לעמוד בו. מקהלת 'שמע ישראל' נשמעה גם יחד ובהם בלט קולו של ראש הקהל שאמר את פסוקי הנצח בשאגת ארי מתגברת.

וימות ראש הקהל של מיאווה מות קדושים. ותעל נשמתו לשכון יחד עם מקדשי ד' שבכל דור וליהנות מעוצם זיו השכינה.

\* \* \*

ויהי אחרי הדברים האלה. רק כמה שבועות חלפו והנה נעשו פניהם של הכמרים הנאלחים שחורים כשלו קדרה. הגנב האמיתי נמצא. שוטר זריז בעיירה סעניצא לכד גנב, גוי מקומי, שהודה

**החליט ראש הקהל של מיאווה להודות על מה שלא ביצע. חבריו המעונים, ראשי הקהל של נייטרא וסעניצא ניסו להניא אותו. בקולות חלושים לחשו לו שאסור ליהודי למסור את עצמו למיתה וודאית. והחודש הסתיים. והגזירה הוכרזה. שלושה שבועות נתנו הרשעים להכנות לעזיבת העיירות והמחוז כולו ושללם לבז. (עד כאן התקציר)**

פתאום הוכרז שהגזירה בוטלה. הגנב נמצא...

הכמרים חיככו כפות ידיהם בהנאה כשראש הקהל של מיאווה 'נשבר' ו'הודה'. הם התעלמו לחלוטין מהעובדה שהיהודי אינו יודע היכן הרכוש העצום שנגנב מן הכנסייה. לא תהו ולא לחצו עליו כשלא זכר למי מכר את הסחורה היקרה. אין זה משנה להם כלל. העיקר שדג כה שמן בידם. יהודי נכבד ואמיד ומפורסם המודה בקול שהוא העז להיכנס אל הכנסייה ולבזז את חפציה. הנה גם המושל, ראש מועצת העיירות, יסכים שדבריהם בגנות היהודים אינם דמיון תעתועים ושנאה של סתם. צדק יש בהם.

בתוך יום אחד נערך משפטו של ראש הקהל של מיאווה ונגזר עונשו למוות בתלייה כמובן. לעיני המון העם. הוכנה כיכר גדולה במרכז של נייטרא שהייתה המרכזית מבין שלושת העיירות. מאות איכרים, נוצרים משולהבים ונבערים נהרו במרוצה אל הכיכר לתפוס מקום טוב בו יוכלו להביט מקרוב במחזה שירינין את ליבם בצימאון דמים. ה'גנב' החוטא הובל תחת משמר כבד ושפתיו דובבות תפילה נרגשת. אחריו צועדים בסך בני משפחתו הבוכיים ומניין יהודים שיאמרו עימו ויודו וקריאת שמע אחרונה בחייו עלי אדמות.

לפתע נקשרו השמיים החפים מכל עב בעננים לרוב וטיפות גדולות של גשם החלו יורדות ומרטיבות את ראשי הנאספים. שמיים בכו עת יהודי יקר, נקי מכל אשמה, מוסר את גופו למיתה עבור הצלתם של אחיו.

תקציר מהשבועות שעברו:

בעיירה נייטרא, ראשון הנכנסים לכנסייה ביום ראשון בשבוע, היה הכומר. מיד הוא הבין כי גנב ביקר שם בלילה בהיכל התיפלה ורוקן את מדפי חפצי העבודה זרה העשויים מזהב ששויים הון. הכומר שהיה שונא ישראל מילא בארס את ליבות האיכרים הנבערים מדעת ושלהב אותם: "הביטו סביבכם" קרא בדמעות תנין "האם נוכל להחריש כשהיהודים המשתלטים על חיינו הגיעו עד לכאן, לפגוע בקדוש לנו, לא די להם שצלבנו את משיחנו, חפצים הם להמשיך לבזות את דתנו ולהתעשר דרכה בהון רב".

דברי ההסתה הפרועים פעלו את פעולתם: בתום אסיפת המועצה של נייטרא ועוד שתי עיירות הסמוכות לה, הוחלט כי שלושת ראשי הקהל הנכבדים יושלכו לבזז עד להסגרתו של של גונב החפצים לידי השלטון. "אבל מדוע מאשימים אותנו בלא כל הוכחה קלושה אפילו?" תהו ראשי הקהל של נייטרא, סעניצא ומיאווה גם יחד "מי קבע שדווקא יהודים הם שפגעו בבית יראתכם?!" המושל הרים את ידיו ופרשן לצדדים כמתנצל. כעת, כשאידיע מעשה שכזה, הכנסייה חזקה ממנו.

החקירות הנוראות, המגורים בטחב על רצפת אבן קרה והמזון לחם צר ומים לחץ, שברו את גופם ואת רוחם של ראשי הקהל שרגילים היו לחיים טובים ונעימים. הם הוכו עד זוב דם. הובטח להם עינויי זוועה שעוד יעברו אם לא יגלו, מיד, את הידוע להם בעניין הגניבה.

חודש הימים שנגזר עליהם בכלא עמד לחלוף וחרב הגירוש המונפת אל על החלה יורדת ומתקרבת אל ראשי עם קודש. תפילות בוקעות רקיעים נערכו לביטול רוע הגזירה.

מידי פעם נחקרו שוב, שלושתם יחד, וכל אחד מהם בנפרד. עד שבאחד הימים, לפנות בוקר של היום העשרים ושבע לשהותם במאסר,

העלון שהזכיר להתפלל עבור החולה

את המעשה הזה שמעתי בתשעה באב האחרון. ישבתי ב"שטיבלאך" של שכונת "מאה שערים" שבירושלים בשעת מנחה גדולה בכדי לנסות לסיים את הקינות של תשעה באב.

לפתע ניגש אליי יהודי שלא הכרתיו לפני כן ואמר לי: "אני מוכרח לספר לך סיפור שסיפר אתמול בלילה ברבים בבית המדרש "תולדות אברהם יצחק" שבעיר בית שמש, הרב הלל ליכטנשטיין שליט"א." סגרתי לרגע את ספר הקינות והייתי אוזני לדבריו.

"כהקדמה לסיפורו, הרב ליכטנשטיין גילה שהוא נוהג להתפלל מדי יום ביומו עבור רשימה ארוכה של חולים וכך הוא סיפר: "לפני ימים ספורים הבחנתי בשם של חולה שאותו אני כבר מזכיר לרפואה יותר מעשר שנים. ואז עלתה בליבי המחשבה שמכיוון שלא שמעתי אודותיו במהלך כל אותן השנים, אמחוק אותו מרשימת החולים.

ימים ספורים לאחר מכן נקלעתי לעיר נתניה בשעת הצהריים ונכנסתי לבית הכנסת בכדי להתפלל תפילת מנחה. והנה להתפתעי הבחנתי בעלון ששנים רבות לא ראיתי. התחלתי לקרוא בו ואז לתדהמתי גיליתי שמופיע בו מאמר אודות יהודי שזה למעלה מעשר שנים שוכב בלי הכרה בבית הרפואה ושהציבור מתבקש להמשיך ולהתפלל לרפואתו.

כשקראתי מה שמו, ליבי החסיר פעימה. מדובר היה באדמו"ר רבי אלטר יעקב נתנאל חיים

טורנהים שליט"א בן ליבא מרים שאת שמו ימים ספורים לפני כן מחקתי מרשימתי.

באותו הרגע הפנמתי שבורא עולם הולך אותי לעיר נתניה בכדי לגלות בבית המדרש את העלון ששמו של החולה הזכר בו וזאת בכדי שאמשיך להתפלל עבורו. שם העלון שאותו מצאתי הוא "שמעו ותחי נפשכם" (שאותו כעת אתם קוראים).

הסעודה שהביאה זיווג

זה קרה ביום שישי האחרון במירון. ישבתי במכונית בשעת בוקר מוקדמת בכדי להתכונן לתפילת שחרית. לפתע ניגש אליי יהודי עם זקן ארוך שמעטר את פניו וששערות שיבה מבצבצות ממנו. הוא פנה ואמר לי מבעד לחלון המכונית: "רצייתי להודות לך על כך שבזכותך זכיתי להקים בית נאמן בישראל."

קפאתי על מקום ישיבתי לשמע דבריו. התבוננתי בזקנו המאפיר ובפניו הקורנות אורה וניסיתי לחשוב במה המדובר. ואולם בבת אחת הוא ניתק את חוט מחשבותיי והחל לספר: "זה קרה לפני כעשרים שנה. אימי הגיעה אליך בכדי לבקש עבורי ברכה לזיווג. לאחר שציננה את שמי, פתחת את ספר התהלים ולנגד עיניך הזדקר הפסוק: "סעדני ואוושע" או אז המלצת לאימי לערוך סעודה לזכות מצאיאת זיווגי ואף הבטחת להשתתף בסעודה. עוד באותו מוצאי השבת נערכה סעודת מלווה מלכה בבית אימי שבה השתתפת. ואכן מספר ימים לאחר מכן, זכיתי להכיר את בת זוגי שתחי' וכיום יש לנו בסייעתא דשמיא כמה

לדים." ועוד שלפני שהספקתי לעכל את דבריו, הוא נעלם מעיניי.

השור בבנק



השור קורע את החבל בכניסה לבנק

וגם זה קרה השבוע: שור נכנס לבנק בעיר לוד בצהרי היום. עובדי הבנק המבוהלים דלקו אחריו בכדי לנסות ללכודו ואולם בתחילה זה לא עלה בידם. רק לאחר מאמצים כבירים הם הצליחו בסופו של דבר ללכוד אותו. בתום לכידתו, החלו להתדיין ביניהם העובדים מה ביקש השור לעשות בבנק? היו כאלה שטענו שיייתכן שמדובר במליונר אשר ביקש לתקן את העובדה שבגלגולו הקודם הוא רק הפקיד כספים בבנק ונמנע מלמשוך כספי צדקה עבור נזקקים. כעת הוא ביקש איפוא לתקן את מעשיו בכך שיעביר את המסר שלא רק מפקידים כסף בבנק אלא גם צריך למשוך כספים עבור עניים.

138 זכר וזכר 138

"אחרי מות קדושים" - המשך מעמוד קודם

כורחו אל הגזירות והחקירות והחשד ובסופו של דבר חתם על צוו המלכות של גזר דין המוות על היהודי היקר החף מכל פשע.

במבוכתו כי רבה בא לביתם של האלמנה והיתומים והעניק להם סכום כסף עצום, אולי יהיה בכך מעט נוחם וצרי לפשע הנורא שנעשה במות אביהם.

\* \* \*

בימים ההם קבעו השלטונות שעל כל אזרח להמציא לעצמו שם משפחה, לו ולביתו, חוץ מהשם הפרטי שניתן לכל אדם בעת הולדתו. צאצאיו של ראש הקהל קראו לעצמם "ב"ק", ראשי התיבות של 'בן קדושים', כי על כן בנים הם לקדוש אשר ויותר על חייו שלו עבור חייהם של אחיו היהודיים.



כ"ק האדמו"ר מגור שליט"א בעצרת תפילה וזעקה

המושל, ראש מועצת שלושת העיירות, לא ידע את נפשו ממבוכה וצער. הלא הוא אשר נגרר בעל

בעשרות גניבות זעירות וגדולות בתקופה האחרונה. השוטר היכה אותו עד שגילה את מקומות המחבוא שם הוא מסתיר את גניבותיו ועיניו נפערו בתימהון ללמראה חפצי הערך היקרים אשר נגנבו מהכנסייה בנייטרא ואשר בשלם הומת היהודי הוא מות קדושים. הגנב הנתפס הודה שהוא אשר פרץ אל הכנסייה וביצע את הגניבה המפורסמת.

שלושת העיירה היו כמרוקחה. היהודים הלא ידעו את האמת שראש הקהל הקדוש לא שלח ידו בטומאת העבודה זרה, הגויים נודע להם זאת רק עתה. ויתגדל ויתקדש שמו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא אשר בניו מוסרים את נפשו למענו והאחד עבור אחיו. מוותרים על הגוף עבור תעצומות נפש.

הודעה חשובה לקוראי העלון:

המעוניינים לקבל את העלון למייל שלהם ישלחו הודעה למייל: nafshechem@gmail.com

לעילוי נשמת מורי הדיין הגאון האדיר רבי זלמן נחמיה בן רבי אברהם גולדברג זצ"ל. נסתלק לגניזי מרומים בל' אב - א' של ראש חודש אלול התש"פ ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.